

- 2) 24. oktoobril 2007, 3. novembril 2011 ning 31. juulil 2012 toimunud kontrollidest ilmses, et Kiato prügila ei tegutse sugugi mitte nõuetekohaselt ning et prügila võimalused on ületatud. Seega on rikutud direktiivi 2008/98/EÜ artiklit 13 ja artikli 36 lõiget 1 ning direktiivi 1999/31/EÜ artikleid 8, 9 ja 12.

- (¹) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 19. novembri 2008. aasta direktiiv, mis käsitleb jäätmeid ja millega tunnistatakse kehtetuks teatud direktiivid (ELT L 312, lk 3).
 (²) Nõukogu 26. aprilli 1999. aasta direktiiv 1999/31/EÜ prügilate kohta (EÜT L 182, lk 1; ELT eriväljaanne 15/04, lk 228).

19. detsembril 2013 esitatud hagi — Euroopa Parlament versus Euroopa Liidu Nõukogu

(Kohtuasi C-679/13)

(2014/C 52/56)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Pooled

Hageja: Euroopa Parlament (esindajad: F. Drexler, A. Caiola ja M. Pencheva)

Kostja: Euroopa Liidu Nõukogu

Hageja nõuded

- tühistada nõukogu 7. oktoobri 2013. aasta rakendusotsus 2013/496/EL 5-(2-aminopropüül)indooli suhtes kontrollimeetmete kehtestamise kohta (¹);
- säilitada nõukogu rakendusotsuse 2013/496/EL toime kuni hetkeni, mil see asendatakse uue nõuete- ja vormikohaselt vastu võetud aktiga;
- mõista kõik kohtukulud välja kostjalt.

Väited ja peamised argumendid

Parlament toob esmalt välja, et vaidlustatud otsuse preambul viitab kahele õiguslikule alusele: nõukogu 10. mai 2005. aasta otsusele 2005/387/JSK uusi psühhoaktiivseid aineid käsitleva teabe vahetuse, riski hindamise ja kontrolli kohta (²) ja Euroopa Liidu toimimise lepingule. Parlament järeltab sellest, et nõukogu pidas vaikumisi silmas varasema Euroopa Liidu asutamislepingu artikli 34 lõike 2 punkti c.

Parlament tugineb oma hagi põhjendamiseks kahele väitele.

Esiteks, ta väidab, et nõukogu otsus põhines õiguslikul alusel (EL artikli 34 lõike 2 punkt c), mis on Lissaboni lepinguga tunnistatud kehtetuks. Seetõttu põhineb vaidlustatud otsus üksnes otsusel 2005/387/JSK. Viimane on aga tuletatud õiguslik alus ja seega õigusvastane.

Teiseks, parlament leiab eelnevat arvesse võttes, et otsustusmenetluses rikuti olulisi menetlusnorme. Ühelt poolt, kui EL lepingu artikli 34 lõike 2 punkt c oleks olnud kohaldatav, oleks enne vaidlustatud otsuse vastuvõtmist pidanud parlamendiga konsulteerima vastavalt EL lepingu artikli 39 lõikele 1. Parlamendi väitel seda ei tehtud. Teiselt poolt, kui kohaldada tuleb Lissaboni lepinguga sisse viidud sätteid, oleks parlamendi pidanud igal juhul kaasama õigusloomemenetlusse. Parlament väidab selle kohta, et kuigi 5-(2-aminopropüül)indooli suhtes kontrollimeetmete kehtestamine kujutas endast otsuse 2005/387/JSK olemuslikku osa, oleks tulnud järgida ELTL artikli 83 lõikes 1 sätestatud seadusandlikku tavamenetlust. Vastasel juhul, kui pidada otsust 2013/496/EL otsuse 2005/387/JSK rakendamise ühetaoliseks tingimuseks või meetmeks, mis täiendab või muudab nimetatud otsuse mitteolemuslikku osa, tuleks rakendusaktide või delegeeritud aktide vastuvõtmisel järgida ELTL artiklites 290 ja 291 sätestatud menetlust. Igal juhul ei olnud parlament kaasatud vaidlustatud otsuse vastuvõtmise menetlusse ja see kujutab olulist menetlusnormide rikkumist.

Lõpuks, kui Euroopa Kohus peaks otsustama vaidlustatud otsuse tühistada, leiab parlament, et vastavalt ELTL artikli 264 teisele lõigule tuleks säilitada vaidlustatud otsuse toime kuni hetkeni, mil see asendatakse uue nõuete- ja vormikohaselt vastu võetud aktiga.

(¹) ELT L 272, lk 44.

(²) ELT L 127, lk 32.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Tribunal do Trabalho da Covilhã (Portugal) 23. detsembril 2013 — Pharmaceutica — Saúde e Higiene, S.A. jt versus Autoridade para as Condições do Trabalho (ACT)

(Kohtuasi C-683/13)

(2014/C 52/57)

Kohtumenetluse keel: portugali

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Tribunal do Trabalho da Covilhã

Põhikohtuasja pooled

Hagejad: Pharmaceutica Saúde e Higiene SA, Domingos Sequeira de Almeida, Luis Mesquita Soares Moutinho, Rui Teixeira Soares de Almeida, André de Carvalho e Sousa

Kostja: Autoridade para as Condições do Trabalho (ACT)

Eelotsuse küsimused

- a) Kas direktiivi 95/46/EÜ (¹) artiklit 2 tuleb tõlgendada nii, et mõiste „isikuandmed“ all on hõlmatud töäjatabelid ehk iga töötaja töö algus- ja lõpuaja äranäitamine koos katkestuste või pausidega?

- b) Kui vastus eelmisele küsimusele on jaatav, siis kas Portugali riik peab direktiivi 95/46/EÜ artikli 17 lõike 1 kohaselt kehtestama vajalikud tehnilised ja organisatsioonilised meetmed kaitsmaks isikuandmeid juhusliku või ebaseadusliku hävitamise või juhusliku kaotsimineku, muutmise, ebaseadusliku avalikustamise või juurdepääsu eest, eelkõige juhul, kui töötlemine hõlmab andmete edastamist võrgu kaudu?
- c) Kui vastus eelmisele küsimusele on jaatav, ja kui liikmesriik ei rakenda ühtegi direktiivi 95/46/EÜ artikli 17 lõikes 1 ettenähtud meetet ning kui tööandja, kes vastutab kõnealuste andmete töötlemise eest, rakendab nende andmete puhul piiratud juurdepääsu süsteemi, mis ei võimalda automaatselt juurdepääsu vastavale pädevale töötingimuste järelevalvega tegelevale riigiasutusele, kas siis tuleb Euroopa Liidu õiguse ülimuslikkuse põhimõtet tõlgendada nii, et liikmesriik ei saa tööandjat sellise käitumise eest karistada?
- d) Kui vastus eelmisele küsimusele on eitav, siis kas vaatamata sellele, et ei ole tõendatud või väidetud, et käesolevas asjas oleks tabelist tulnud andmeid muudetud, on proportsionaalne nõue, et tabelid tehtaks vahetult kättesaadavaks, nii et kõigile töösuhete osapooltele võimaldatakse andmetele üldine ligipääs?

(¹) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 24. oktoobri 1995. aasta direktiiv 95/46/EÜ, üksikisikute kaitse kohta isikuandmete töötlemisel ja selliste andmete vaba liikumise kohta (EÜT L 281, lk 31; ELT eriväljaanne 13/15, lk 355).

Wünsche Handelsgesellschaft International mbH & Co KG 10. jaanuaril 2014 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (kolmas koda) 12. novembri 2013. aasta otsuse peale kohtuasjas T-147/12: Wünsche Handelsgesellschaft International mbH & Co KG versus Euroopa Komisjon

(Kohtuasi C-7/14 P)

(2014/C 52/58)

Kohtumenetluse keel: saksa

Pooled

Apellant: Wünsche Handelsgesellschaft International mbH & Co KG (esindajad: advokaadid K. Landry ja G. Schwendinger)

Teine menetlusosaline: Euroopa Komisjon

Apellandi nõuded

Apellant palub:

- tühistada tervikuna Üldkohtu (kolmas koda) 12. novembri 2013. aasta otsus kohtuasjas T-147/12 ja tunnistada tühi-seks komisjoni 16. septembri 2011. aasta otsus REM 02/09 (K(2011) 6393 (löplik));
- teise võimalusena saata kohtuasi tagasi Üldkohtule uueks arutamiseks;
- mõista kohtukulud välja komisjonilt.

Väited ja peamised argumendid

Apellatsioonkaebuse esimeses väites leiab apellant, et Üldkohus rikkus tolliseadustiku (¹) artikli 220 lõike 2 punkti b, kui ta leidis, et Saksamaa tolli eksimus oli apellandile selgesti äratuntav. See ei ole õige. Konkreetset õigusnormid on keerulised ja nende sõnastus ebaselge ja segadusseajav. Seda tõendab eelkõige Saksamaa rahandusministeeriumi ja komisjoni kirjavahetus. Lisaks näitab ka Saksamaa tolli eksitava tegevuse kestus ja ulatus, et apellandil ei olnud seda eksimust võimalik ära tunda.

Teiseks rikkus Üldkohus tolliseadustiku artikli 239 lõike 1 teist taanet, kui ta asus õiguslikult vääralt seisukohale, et apellant oli ilmselt hooletu.

Kolmandaks ei põhjendanud Üldkohus kahes punktis enda otsust piisavalt, mistõttu ei ole apellandil võimalik aru saada, kuidas Üldkohus sellisele otsusele jõudis.

(¹) Nõukogu 12. oktoobri 1992. aasta määrus (EMÜ) nr 2913/92, millega kehtestatakse ühenduse tolliseadustik (EÜT L 302, lk 1; ELT eriväljaanne 02/04, lk 307).